

Més gran

Una vegada, un escriptor rus em va confessar que hi havia moltes maneres de començar una història. Jo, que no parlo rus, començaré presentant-me.

Sóc una medalla.

Sí, de debò. D'autèntic acer i de no tan autèntica plata.

Però no sóc pas una medalla qualsevol. De fet, represento la més alta condecoració possible en l'estament militar: l'ascens a general.

Ara fa 90 anys em van atorgar al meu company de per vida. No oblidaré mai la cerimònia. Estava nerviosa, molt nerviosa. Encara recordo com aquella mà, amb dits com botifarrons, va agafar-me maldestrament i em va col·locar al seu pit, just a l'alçada del cor. Quin orgull! Quin canvi! Potser no gaudia de gaires vistes –el meu company era més aviat baixet, per dir-ho d'una manera suau–, però també era el general més jove d'Europa. S'esperaven grans coses, d'ell.

I les va fer. Bones o dolentes, això ja depèn de a qui li pregunteu. Tenia predilecció per les coses grans. Grans batalles, grans matances, grans insurreccions...Ho volia tot gran, i a mi ja m'estava bé, perquè podia formar-ne part des d'un lloc privilegiat.

Fins que va decidir que volia una medalla més gran.

Vist amb perspectiva, no sé perquè em va sorprendre tant. Al capdavant, què es pot esperar d'algú que traeix la seva pàtria, els seus companys i els seus amics per un simple guany personal? La nova medalla –feta íntegrament d'or i marfil– em va arrabassar el lloc sense miraments. Es van inventar un rang nou, tan presumtuós com estúpid, per justificar aquell ascens especial. *Generalíssim*.

Si mai un nom ha volgut ser més gran del que en realitat és, no hi ha dubte que es tracta d'aquest.

Igual que la persona a qui em van concedir.